

že by po zrušení exekuce mohl povinný provozovati i nadále živnost bez průkazu způsobilosti jsa od něho osvobozen. Poněvadž není k provozování této živnosti povinnému potřebí prokázati způsobilost a poněvadž podle toho jde ve skutečnosti o provozování oné živnosti bez průkazu zvláštní způsobilosti ve smyslu § 3 cit. zák., nelze se v tomto případě podle § 341 ex. ř. domáhati zrušení exekuce, třebaže podnik povinného není veden ani se čtyřmi pomocnými silami.

Čís. 10778.

Účinky úspěšného odporu (§§ 232, 233 ex. ř.) neomezují se jen na věřitele, kteří vznesli odpor, nýbrž úspěšný odpor přichází k dobru všem na rozvrhu účastněným, i těm, kdož nepodali odpor.

Přikázání celé pohledávky z nejvyššího podání za prodanou nemovitost nevádí, že vymáhající věřitel vedl pro tutéž pohledávku exekuci na movitost a že by snad v této exekuci došel částečného uspokojení. Předpisu § 222 ex. ř. nelze tu použiti.

(Rozh. ze dne 15. května 1931, R I 198/31.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost přikázal soud první stolice spořitelně v L. na její zajištěnou pohledávku 65.000 Kč jen 26.654 Kč, ježto spořitelna v L. vyplatila na zajištěnou pohledávku jen 23.000 Kč, jež vzrostly na přikázaný peníz; Jindřichu W-ovi na zajištěnou pohledávku 20.939 Kč přikázal jen 17.606 Kč, ježto co do zbytku 3.333 Kč došel uspokojení exekucí na movitost. Rekursní soud nevyhověl rekursu spořitelny v L., rekursu Jindřicha W-a vyhověl a přikázal mu i zbytek 3.333 Kč.

Nejvyšší soud nevyhověl ani dovolacímu rekursu spořitelny v L., ani dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele.

Důvody :

Spořitelna v L. vyplatila, jak sama v přihlášce k rozvrhovému roku uvedla, na pohledávku na prodané nemovitosti ve výši 65.000 Kč zajištěnou jen 23.000 Kč, kterážto částka s úroky a s dalším příslušenstvím vzrostla na 26.654 Kč. Byla tedy její zajištěná pohledávka po právu jen touto částkou a nižší soudy nepochybily, přikázavše spořitelně z nejvyššího podání jen řečenou částku. Případně dovodily již nižší soudy, že poukaz dovolací rekurentky na možnost, že bude nucena na pohledávku na prodané nemovitosti zajištěnou ještě další částky vyplatiti, neopodstatňuje požadavek dovolací rekurentky na přikázání pohledávky v celé zajištěné výši, a dodává se k dotýčným důvodům nižších soudů, ještě tolik, že nejde o pohledávku z poskytnutého úvěru nebo z převzaté záruky (§ 224 ex. ř.) a že přikázání ještě nevyčerpané částky na pohledávku nemá proto, co se týče pohledávky dovolací rekurentky, místa. Jest mylný názor uplatňovaný dovolací rekurentkou, že částky, převy-

šující jí přiznaný peníz 26.654 Kč, mělo býti použito jen k uspokojení oněch zadnějších věřitelů, kteří proti jejímu plnému uspokojení vznesli odpor. Jak plyne z §§ 232 druhý odstavec a 233 ex. ř., neomezují se účinky odporu s výsledkem se setkavšího a jsoucnosti pohledávky, jak tomu jest v projednávaném případě, se týkajícího, jen na věřitele, kteří vznesli odpor, nýbrž přichází úspěšný odpor k dobru všem na rozvrhu účastněným, i těm, kteří odpor nepodali. Vytýká tudíž spořitelna v L., že jí kromě 26.654 Kč nebyla přiznána alespoň částka zbývající z její zajištěné pohledávky po srážce pohledávek věřitelů, kteří odpor vznesli, neprávem. Dovolací rekurs spořitelny v L. není podle toho odůvodněn.

Pokud jde o dovolací rekurs vymáhajícího věřitele, v němž odporováno je tomu, že rekursní soud přiznal Jindřichu W-ovi na jeho pohledávku ještě další částku 3.333 Kč, jest stanovisko tohoto dovolacího rekurenta, že uvedená částka jmenovanému věřiteli z prodané nemovitosti nepřislušela, protože ji dostane v exekuci současně vedené na movitosti, neopodstatněné. Podle zástady vyslovené v § 15 knih. zák. má zástavní věřitel na vůli žádati uspokojení z kterékoli mu dané zástavy. Nebránila proto příkázání celé pohledávky Jindřicha W-a z nejvyššího podání za prodanou nemovitost okolnost, že vedl pro tutéž pohledávku exekuci na movitosti a že by v exekuci té došel po případě částečného uspokojení. Pro použití ustanovení § 222 ex. ř. nebylo místa, neboť scházejí pro ně předpoklady v uvedeném § vytknuté, zejména nešlo o společné zavazené nemovitosti a vytýká vymáhající věřitel ve svém dovolacím rekursu neprávem, že nebylo použito řečeného ustanovení.

Čís. 10779.

Mezizasílatelem ve smyslu čl. 380 obch. zák. jest zasílatel, na nějž jiný zasílatel, převzavši obstarání celé přepravy, adresuje přepravované zboží, by samostatně obstaral jeho další přepravu v určitém přepravním úseku.

Za všechny jiné osoby, kromě povozníků, lodníků a mezizasílatelů ručí zasílatel podle obecných zákonných pravidel.

Ustanovení § 1010, první věta, obč. zák., že plnomocník, jenž bez nutné potřeby odevzdal příkaz ke splnění náměstkovi, ručí sám za výsledek, není výjimkou ze zásady, že povinnost k náhradě škody předpokládá zavinění, a nezavádí ručení za výsledek bez ohledu na zavinění a na příčinnou souvislost škody se zaviněním, nýbrž znamená, že plnomocník ručí sám za všechny následky toho, že příkaz nesplnil bez nutné potřeby osobně.

Při ručení podle čl. 380 obch. zák. nepřichází v úvahu ustanovení § 1315 obč. zák. Nelze spatřovati zavinění ve volbě Československé Labské paroplavební společnosti.

I podle obchodního zákona i podle železničních přepravních řádů vyžaduje ručení železnic za škody, jež zboží utrpělo za dřívější přepravy, by železnice vstoupila do dřívější nákladní smlouvy podle původního nákladního listu.

(Rozh. ze dne 15. května 1931, Rv I 122/30.)